

**Άλέθει νέος μύλος
της θεάς μας της Κρονιδύλας.**

Κι' έτραβόσα μοναχός μου, Περιλάτε κακομοίρη,
κι' είδα τάξιν άγαστην
και καθ' όλα θαυμαστήν
σ' ένα κι' άλλο Μοναστήρι,
πούθελε για βδέλλαις μόνο
έκατό δραχμαίς τον χρόνο.

Μήτε γίνεται ρεμουλα, μήτε σ'τής νυκτός τὰ σκότη
δέν κυττάζω καλογήρους
να γλεντούν με ποδογύρους
και να κάνουν φαγοπότι.

Δέν άκούς εκεί στηλιάρη,
μοναχά σεμνό τροπάρη,
και σαν πριν οι καλογέροι
δέν τό τρίβουν τό πιτέρι.

Τώρα μες' στα Μοναστήρια
δέν τσογκρίζουνε ποτήρια
ρασορόφοι μεθυσμένοι,
και' μπορεί σ' αυτά να μένη
διαρκώς εν ασφαλεία
κι' ή του Χάμιλε' Όφηλια.

Κι' έρώτησα περίεργος ποιός έφερε την τάξη,
κι' είναι τὰ Μοναστήρια μας μη βρέξη και μη σπάξη;
Και μοιπανό θανάσης μας, πούθαι παππά παιδί...
μπράβο... του κρίκει του Δοκρού θεόκαεντος φιδή.

Στρατιά μεγάλη μάχιμος προβάλλει.

Φ.—Κι' έπήγαινα κατάμονος εν μέσω των κλαυθμώνων,
όπου πολλὰ περιπαθείς ώδύροντο κοίλια,
όπότεν είδα στρατιάς και μέγαρα στρατώνων,
κι' έπλεον ήκούετο λαγγή κι' άστραπταν πανοπλία.

Άπό παγτού στρατόπεδα
σ' έδάμβωναν θανμάσια,
κι' έτρεχαν γυναικόπαιδα
να βλέπουν τὰ γυμνάσια.

Όλους τούς άπαλλαγέντας, όλους τούς διαθεσίμους
τους έκύτταζες προθύμους,
και' δέν έμεινε κανένας, Περιλάτε μου ζευξίση,
πού να μην κρατη τούφέκι.

Κι' είδα τότε μες' στους σάλους
στρατιάς γυμνασμένους
δικαστές μας και δασκάλους
πρό κολλού κατηρηγμένους.

Έσο τειλαν σχολειά και δίκαις εις τον διάβολο πεσίοι
κι' έτρεχαν βουλιμώντες νάβρουν' στους στρατώνας θείοι,
κι' έρριχαν έδώ κι' εκεί
καθεμιά γραμματική,
κάθε δίκη, κάθε νόμο,
κι' έφορτώνοντο σ'ένν άρο

του στρατού την καρβίνα
 κι έτραγαν την κουραμμένα.

Όλοι κατηγορημένοι, ζυλένη θεοτούμπη,
 μετά μακρούς άγώνας
 έτρεχαν στους στρατώνας
 για νά βρουν άποκουμπι.

Με πόθους διαπύρους
 και τόσους άναπήρους
 τούς είδα 'στη γραμμή.

Κι είπα, βρε φαμαρόνε,
 πώς σήμερα δέν τρώνε
 χαράμι τó ψωμί.

Κι από τας δοχατιάς
 έτρεχαν 'στας στρατιάς
 για νά γίνουνε φαντάροι, κανογέρηδες, έκπαις
 με ρομφαίαν άστραπή.

Κατετρόμαξαν τά κράτη
 άπειράριθμοι στρατοί,
 κι είδα γέροντα σακάτη
 τó τουφέκι νά κρατή.

Τις ό γέρος ό γέρος,
 πούσαι τόσον ζωηρός,
 και μου λέν: Έθνο φρουρός.

Είς τούς τρέχοντας καιρούς
 πέρνουνε κι έθνοφρουρούς,
 με κι έμέν' από ταύτη ν' άρραξαν τόν φουλάριό
 κι από πίσω λέν κι έμπρός: 'στών στρατώνά μασκαρά.

Ποί με πάτε, τούς φωνάζω... μούσις στέκ' ό δυστυχής,
 είμ' έκ τών άκαλλαγέντων της δοχαίας έκποής.

Πιστεύε δέν σε γλυτόναι...
 'στών στρατώνά μασκαράτσά.

Και μου βάζουν μερικοί
 τά πολιτικά μου ρούχι,
 και μου βάζουν τó χαλί
 και με κάθουνε φανταράσι.

Κι 'εσθός πέρνουνε φωτιά
 τά σβησμένα γηραιά.
 Φεύγει του κορμιού τó βάρος
 όπως ήμιον και 'ατ' άγρόντα,
 πούχα τότε για φαντάρος
 τ' άπειράριθμα προσόντα.

Κι 'άρειμάνιος 'στη μέση
 τó σπαθί κι 'έγώ φορώ,
 κι 'όπως θέλω και κι 'άρεσι
 τήν πατρίδα μου φρουρώ.

Φρονήματος κληθήρα, ματηνάν άναλαμνή,
 με πρόβαλες 'στη μέση
 κήποις χροιάς με φέσι,
 κι 'έρωτήσα πως είμαι και μούδι κι ό Ναιμή.

Πώς μπαίνει 'σά 'δικά μας
 κι 'ή καθεμά Παλαβία,
 και θέλει με τήν βία
 νά μάθη μουστά μας.

Όλο βλέπει κι 'έξετάζει
 τήν 'δική μας προκοπή...
 Τουρκος Πιρέσις μάς κυττάει,
 κ'ατι θέλει νά μάς πη.

Δέν κι 'άρεσι τέτοιο κάζο,
 πάρε-πόδι του φωνάζω,
 με τó πόδι του πατάει
 κι 'έξηγησις μάς ζητεί
 πως γ'εστικαν και γιατί
 άπροσδοκίτοι στρατοί.

Τζάνουμ, έμεις δέν κάνομε στρατούς από κακία,
 με για νά συμμαχήσομε μαζί με τήν Τουρκία.

Χαίρ' όμά, χαίρ' όμά,
 και χαρητισματα πολλά
 και 'στών Σαφκέτ τόν Τουρκαλά.

Κι είδα της Βουλής θηρία, κι 'ένα της Κερκύρας πρώτης
 θυμωμένο μαινοβγαίνει,
 έπιδή συχνά του μπαίνει
 ό τών δ'ελων Λαπαθιώτης.

Δαμασμένο δέν' μ'είπ
 κι 'ένα με χυσό μαλλί,
 πούτρωγε σαρόντα 'μέρας με κάτατα κι 'έν' αυγό...
 κι 'άλλα μπαίνουνε θηρία και 'στών θείαν των αιγό.

Και βλέπω 'στην έξώθυρα και στής Βουλής τήν σάλα
 γραμμένο τουτό τó ρητόν με γράμματα μεγάλα:

"Όταν 'μ'είλω νά σιελής,
 δέν δέχομαι διακοπή,
 κι 'άν είσαι Πάπας και παππάς
 με τήν άράδα σου θά πη.

'Αργεί νά ημερώση με τούς πολλούς κονώρους,
 κι 'ηκούσθη τότε Γάτσος λαλών γ' άλευρεμάφρους.
 'Όρίστε και τó δείγμα φωνάζει 'στην Βουλή,
 κι 'έφ'ηνη σκόνη, σ'ατάτη και πύργο πολή.

'Αλλά και 'στά κεφάλια του τόκου τά καλλίτερα
 έψάσανε και πόσο
 για νά βρουν 'λίγη γνώση,
 και 'βόησαν μόνο πίστερα.

Τότε κι 'έγώ 'στούς όρμούς έξωρήματα φωνήσης,
 κι είδα και σένα, βλάμη, που τώρα θά με δείξης.

Και καμάρους σαρμάλας,
 μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Εβγήκανε τρεις μέθοδοι μελέτης και φρονήσεως
 του Σακορράφου του γιατρού κατά της φαίλης φθίσεως.
 Της είπες 'στό Σύνεδριον τών Ιατρών έκείνο,
 κι 'έγω που της ίδιόβασα καθ' όλο της έγκρίτου.

Του γιατρού μας τού Κατήν, τού σπουδαίου μαιευτήρος
 κι 'επιστήμονα με κάρος,
 έξεδόθη τελευταίος άληθής σημαντική
 και λαμπρά Μαιευτική.

'Όραϊός ό Μιτυληνός... 'στην Μιτυλήνη βγαίνει,
 έρημερις σατυρική με στίχους γραπομένη.
 'Ό φοιτητής Θεοδοριός 'σεσοφής μόνος
 διευθυντής ποιητικός κι 'έκδοτής της συγγράμης.